A přec stálo za uváženou, možno-li mluviti o subjektivném právu na to, by policejní úřad dotknul se individualní sféry toliko po právu (»Anspruch auf Rechtmässigkeit des polizeilichen Eingriffes«), kterak to činí spisovatel na různých místech práce své. Arciť doznáváme, že úvahy toho druhu, navzdor jich nepopíratelné souvislosti s předmětem spisu, byly by měly význam spíše toliko theoretický. *Pražák.*

*Dantscher von Kollesberg* (Dr. Theodor, Ritt.), *Österreich und die bosnischen Bahnen.* Eine staatsrechtliche Erörterung. Ve Vídni, Manz, 1901. Str. 51.

Velice zajímavé toto pojednání otištěno jest z časopisu »Reichswehr«, kdež předkem bylo uveřejněno. Svědčí neméně o vřelém vlasteneckém citu jak o právnickém bystrozraku spisovatele, již dřívějšími pracemi svými chvalně známého. — Podnět k této práci zavdala spisovateli jednání, vedená mezi ministerstvy obou polovin říše naší a ministerstvem společným o stavbě bosenských drah, jichž výsledek má dle doslechu co nevidět býti předložen k usnesení jak říšské radě zemí předlitavských, tak i sněmu uherskému. Spisovatel táže se: Co mají činiti ministerstva obou dílčích států našeho mocnářství a zastupitelské sbory těchto polovin s drahami bosenskými, které vedou oblastí, jež není podrobena působnosti ani toho neb onoho z obou dotčených ministerstev resp. zastupitelských sborů? Dle náhledu spisovatelova jsou jedině delegace kompetentní, usnášeti se drahách bosenských a jedině společné ministerstvo jest povoláno, působiti při dotčených úkonech správních.

Uznávajíce zcela správnost vývodů spisovatelových, pokud tento se obrací proti vměšování zákonodárných a správních orgánů obou polovin do záležitostí zemí zabraných, měli bychom proti kompetenci delegací v těchto věcech tu jedinou námitku, že delegace určeny jsou toliko k usnášení se o zákonech takových, které se týkají záležitostí, uherskými zákony vyrovnacími za společné uznaných. V ostatním jest říše ústřední, jejíž existenci i my rozhodně hájíme, posud monarchií absolutní, a nemusila by tudíž stavba bosenských drah přijíti vůbec ani před delegace ani před parlamenty států dílčích, pokud by neměla vlivu na společný rozpočet, neb pokud by se nejednalo o to, by se buď ústřední monarchie neb dílčí státy jako takové zaručily za náklad, dotčenou stavbou vzniklý. *Pražák.*

Max *Kulisch, Beiträge zum österr. Parlamentsrecht* (Staats- u. völkerrechtl. Abhandlungen, vyd. Jiřím Jellinkem a Jiř. Meyerem v Heidelberku, sv. II., seš 2). V Lipsku, 1900. 8°, str. 246.

Tato monografie, která jest bohata na podrobné zajímavé otázky, posud třeba v literatuře našeho práva ústavního sotva dotknuté, a která zároveň dobře svědčí o nedostatcích tohoto práva, má za úkol pouze vyložiti organisaci obou sněmoven rady říšské (nikoli sněmů a delegací), i nedotýká se ostatního oboru práva ústavního, zejména také ne kompetence rady říšské. Rozdělena je na 3 oddíly o 31 kap. Úvod (oddíl I. o jediné kapitole) pojednává o právním postavení rady říšské, kdežto oddíl II. o 5 kapitolách jest věnován sněmovně panské, oddíl III. o 25 kap. sněmovně poslanecké.

Jak Laband, Rieker a j. dříve již učinili, dokazuje autor v I. oddílu, že v právním slova smyslu parlament, u nás říšská rada — kteryžto název chce kollektivně naznačiti vlastně místní rozsah působnosti dvou jejích sněmoven